

Lumturo Listy

Nezávislý zpravodaj 49. dívčího a 378. chlapeckého oddílu

23. června 2013, 5. vydání

Naši milí čtenáři,

právě se k vám dostávají již páté, ale zároveň i poslední, předtáborové Lumturo Listy. Pro vedoucí to posledních pár týdnů vypadá tak, že dohánějí známky, přemýšlejí, jaké zkoušky přesunou na září, maturují, dělají přijímačky na vysoké školy (oblíbenost lékařských fakult stále trvá) a zároveň připravují program a všemožné další záležitosti na tábor. Po nedávných povodních se k tomu všemu přidala ještě obava o osud našeho tábořiště. Proto jsme to raději zajeli ověřit a zjistili, že holinky budou letos určitě zapotřebí. A do toho všeho si říkáme, stejně jako každý rok, proč ten tábor nezačíná o týden později - to bychom to potom stíhali o dost lépe... Ale pak se zase sejdem na užněvímkolikáté předtáborové radě a řekneme si, že by nám to nepomohlo a že se vlastně těšíme, až už na táboře budeme.

Nicméně to samozřejmě není všechno, co se od posledního vydání Lumturo Listů událo - zúčastnili jsme se skautské poutě, dívčí oddíl začal používat novou stezku, oslavili jsme životní jubileum jednoho zasloužilého Lumturáka a byli na několika výpravách. O tom všem se v našem plátku dozvíte něco více. Navíc toto vydání obsahuje i speciální přílohu jednoho z vedoucích Lumtura - Víta (toho času v Německu), kde se zamýšlí nad novou roverskou stezkou.

Tak vám přejeme příjemné počtení, stejně jako prázdninové měsíce!

P.S. Samozřejmě budeme rádi, když nás na táboře navštívíte!

Terezie Koláčková

Za bájnou Atlantidou do Posázaví

Na jistém pustém ostrově jsme našli kousky mapy. Rychle se nám ji podařilo složit a Atlantida na ní opravdu byla vyznačena!

Úkol pro vlčata na poslední květnový víkend zněl jasně, najít bájnou Atlantidu. Ve vytrvalém dešti tedy vyrazila skupina šesti odvážných pražských hochů vlakem do přístavu poblíž Sázavy, kde jsme se měli nalodit. Ze začátku byla cesta celkem poklidná, a tak byl čas i na veselejší aktivity, jako třeba fotbálek na palubě lodi či skupinové focení. Ale brzy jsme se začali potýkat s nástrahami dlouhé cesty po moři. Museli jsme z něj vylovit ryby, abychom vůbec měli co jíst, odhalit špióny, kteří se na naši loď dostali a dokonce i pomocí torpéd zlikvidovat pirátské lodě. Po překonání těchto problémů jsme se konečně přiblížili k cíli a na jistém pustém ostrově jsme našli kousky mapy. Rychle se nám ji podařilo složit a Atlantida na ní opravdu byla vyznačena! Ihned jsme se na to místo vydali, ale vytrvalý déšť a bouře naši loď zanesly zpět k evropským břehům a co hůř, i mapa se během cesty ztratila. Atlantidu jsme tedy

Výprava, o které se nemluví

Tento příspěvek za světlušky by se dal odbýt v pár větách, protože jak již z názvu vyplývá, celá výprava je zahalena do roušky tajemství a nelze o ní tedy zdoluhavě vyprávět. Ale přesto tedy alespoň něco málo. Výprava, o které se nemluví, je tradiční akcí světlušek, na kterou jezdíme už mnoho let a letos tomu bylo stejně. Ranním vlakem jsem se vydaly na jih od Prahy a brzy jsme se dozvěděly, že nás po celou dobu budou doprovázet bájně postavy z českých pověstí. Ač se nad námi v průběhu dne neustále stahovaly mraky, sprchlo až po poledni a to jsme měly již značnou část trasy za sebou a Verčina hra s medem nám ani nedovolila rozptýlovat se nějakým deštěm. Za celou slavnostní, světluščí výpravou se samozřejmě hodilo udělat patřičnou tečku, a tak jsme si, když se opět vyjasnilo, dopřály melounovou zmrzlinu.

Lucie Cisaríková

Skupinová fotka na terase chaty, jež se v poslední době stala oblíbenou destinací Lumturáků, se již stává tradicí

nenášli a tak kdo ví, jestli ji vůbec ještě někdy někdo najde.

Martin Benda

Blaník - medvídci, matematika a vlčata

Jako každý rok jsme se opět vydaly na naši tradiční výpravu na Blaník (vlastně ne přímo na Blaník - tam totiž snad vlastně nejedeme nikdy). Moc se to povedlo i přes to, že trochu přšelo, ale tak nejsme z cukru, že... Z Vlašimi jsme se vydaly na malý výlet kolem Blaníku, který jsme zakončily zase ve Vlašimi, odkud jsme přejezly na místo přespání - do Posázaví na chatu k sourozencům Vydrovým. Cestou se nám podařilo vymyslet geniální matematický zákon (!), nafotit umělecké fotografie gumových medvídků a spousty dalších úžasných věcí, které si už nepamatuju. Zábavným zpestřením výpravy byla návštěva vlčat, se kterými jsme totiž spaly pod jednou střechou a byla opravdu skvělými společníky (měli bychom zase něco podniknout). Ráno jsme se s nimi však musely rozloučit a vydat se do Prahy (přičemž jsme si nechaly ujet vlak) a výpravu jsme zakončily mší u sv. Salvátora.

Michaela Válková

Skauti z Lumtura a Ignisu dobývali Ralsko

Vše se ale zkomplikovalo, protože jsme se ve tmě ztratili a byli jsme tak vyčerpaní, že nám v noci usnula hlídka.

Píše se rok 1939. Mnichov zradil! Nyní se musíme spoléhat pouze sami na sebe. Hned po příjezdu do výcvikového tábora Sv. Václava začal tvrdý výcvik. Řídili jsme se heslem „Pot šetří krev“. Po skončení výcviku jsme byli rozděleni do dvou pěchotních

družstev. Každé družstvo mělo své úkoly a nakonec byl jeden společný: dobýt německou pevnost Ralsko. Po těžkém dni plném nebezpečí jsme se sešli k obléhání Ralska. Pevnost byla téměř nedobytná, a tak nám trvalo přes dvě hodiny, než jsme prolomili německou obranu. Vše se ale zkomplikovalo, protože jsme se ve tmě ztratili a byli jsme tak vyčerpaní, že nám v noci usnula hlídka. Toho okamžitě využili ty nacistický prasata, aby nás zatklí. Podrobili nás tvrdému výslechu, kterému jsme statečně odolávali. Když se většina Němců vzdála, podařilo se třem z nás podplatit stráž a poté s podporou z venku osvobodit zbytek. Toho dne se prolila ještě spousta krve, zvláště té německé. Podařilo se nám splnit úkoly a přeživší byli nakonec vyznamenáni.

Matouš Benda

Novinka u holek

Silvestr 2011/12: Je poněkud překvapující, že mezi chlebičky, šampaňským s jahodami a zbytky cukroví mohlo napadnout naši milou hlavní vedoucí něco, co nás (holčičí vedoucí) spolehlivě zaměstnávalo celý rok a snad bude výsledek našeho úsilí fungovat ještě mnoho let dalších.

14.1.2012: První schůzka a odstartování kolotoče rad, které vypadaly asi následovně: nahození nápadů, další nahození nápadů, kdo co vymyslí, kdy se sejdeme znova, jsme toho vůbec schopný?, selekce nápadů, vymýšlení

nových nápadů, někoho to nebaví, někoho to baví až moc, další schůzky, co takhle to celý vymyslet od znova?, není to blbost?, máme tam všechno?, bude se jim to líbit?, pošleme to klukům, ať na to kouknou... hmmm... pozitivní reakce, pošleme to tedy ještě někomu, velká rada u Tery doma, tisknutí, lepení, střihání, ...ufff ...blížíme se do finále....!!!

Jupijou 2013: a hned na následující schůzce je světluškám a skautkám představena nová stezka, která je snad bude provázet dalších mnoho let. Jak to funguje se zkuste zeptat světlušek a skautek, nebo i nás vedoucích.

Anna Cisariková

Skautská svatojiřská pout', ročník první

Nepopírám, že bezplatná návštěva svatovítské věže byla lákadlem i pro mne. Stejně tak návštěva starobylé svatojiřské baziliky, kde se mše slouží snad jen dvakrát do roka, byla dosti nevšedním zážitkem. Tím spíš, že byla plná nakrojených skautů, zněly v ní poněkud nezvykle kytarovky Hrochů od Nejsvětějšího srdce a liturgii vedl pomocný pražský biskup Karel Herbst. Pánbůh zaplat', pěkné to bylo. A když pak Lumturo na svatojiřském náměstí odstartovalo mohutné pokřiky křesťanských skautů, slzička dojetí ukápla nejednomu starému Lumturákovi... A následné prezentace v sále kardinála Berana snad všem přítomným pomohly udělat si obrazy o oddílech, které možná mají společného víc, než si myslí...

Tak za rok to zkusíme zase. Přijďte taky!

Jan Synek

Na lodi Kristian Marco

Říká se, že člověk míní a život mění. Mínil jsem pojmut kulaté výročí svého narození v tichosti a v utajení, jak se na tak vysoké číslo sluší a patří. Ničeho netuše jsem se vydal na pozvání „kamarádů“ na výstavu Lodě na Vltavě. Překvapilo mě, že na výstavu jdeme tak pozdě. Když jsme vstoupili na loď Kristian Marco a „kamarádi“ mě chvatně dovedli do místnosti, kde byla úplná tma, jen se v záblesku fotoaparátů dalo poznat, že je plná lidí, myslím jsem si, že jsme se omylem dostali na nějakou cizí párty. Ve snaze schovat se na opačném konci místnosti, jsem se octnul u dortu, na kterém bylo nebyvale velké množství svíček... Vydával žár jak táborák. Pak jsem teprve pochopil. Poznal jsem, že lidi kolem znám, jen mě překvapovalo, že jsou tam takhle všichni pohromadě, malí, velcí... A že tam jsou asi kvůli mně. Co bylo dál, na to se zeptejte účastníků, kterým ještě jednou děkuju, že přišli.

Pavel Musil

O táboře s Terezkou Liškovou a Matějem Macounem

Pro Matěje to bude další z řady táborů, pro nováčka Terezku však nová zkušenost.

Kolik ti bylo na prvním táboře, ve kterém roce to bylo a kde se tenkrát tábořilo?

Na mém prvním táboře ve Velběhách mi bylo 9 let. Bylo to v roce 2001.

Těšil ses na první tábor?

To už si dost dobře nepamatuji, ale určitě ano.

Bál ses tmy a hlídek?

Pravděpodobně ano, kdo se jako malý nebál? Na svoji první hlídku si i matně pamatuji. Byla od půlnoci do čtvrt na jednu.

Co se ti líbilo se co naopak ne?

Tábor jako takový se mi líbil, bylo to pro mě něco úplně nového. Nelíbila se mi úroveň podávaného jídla, která byla řádově jinde než je tomu dnes.

Jak se těšíš na letošní tábor?

Už se nemůžu dočkat, až zase budu trávit týden v přírodě.

Kolik ti je let?

Osm a něco.

Jak se těšíš na první tábor?

Těším se hodně, protože jsem tam nikdy nebyla. Myslím, že to bude vzrušující a že poznám, jak to tam chodí. Nejvíc se těším na stavění stanu.

Bojíš se tmy?

Trošku.

Nebude se ti stýskat?

Možná trošku jo, ale bude návštěvní den, takže to bude dobrý.

Natálie Vydrová

Lumturo Listy

SPECIÁLNÍ PRÁZDNINOVÁ PŘÍLOHA K 5. VYDÁNÍ

Nová roverská stezka

Vedoucí skautek si mě už poněkolkáté naprosto získaly. Jejich pokus o vytvoření své vlastní nové stezky pro skautky, která by byla použitelná, je prostě báječný nápad. Mezi existujícími stezkami, které se v současnosti ve světě skautingu nabízí, není, jak se zdá, žádná, která by byla s to odpovídat na současné potřeby našeho oddílu. V takovém případě, je jediná možnost: vzít rozum do hrsti, odpovědnost do vlastních rukou a pustit se do vytváření něčeho, co je potřeba, ale co tu zatím ještě není. Jiné řešení ani není. Bez toho aniž by se čas od času zvedla první vlašťovka a začala dělat věci nově a jinak, by se nikdy nic pořádného zrealizovat ani nedalo.

Tato nová stezka pro skautky je nadějný pokus do budoucna. Ale ve stejnou chvíli mě napadá otázka, se kterou si už nějaký čas lámu hlavu: proč tu není stejný pokus i na úrovni roveringu? Otázka programu Lumturo-roveringu je neméně důležitá. Dokonce bych si jako bývalý roverský vedoucí dovolil snad až trochu drze tvrdit, že je ještě o trochu důležitější. A jestli ne důležitější, určitě svou náročností na uchopení těžší. Jde o aktuální otázku, která je jedním z velkých problémů celého českého skautingu. A zdá se, že přes všechny pokusy zatím neexistuje žádná roverská stezka, která by byla důstojnou odpovědí na otázku po kvalitním a „normálním“ roverském programu.

Stejně jako v případě stezky pro skautky, problém roverských stezek se dá vyřešit jedině tak, že se ho chopí nějaký schopný team vedoucích a R&R, kteří se o formulaci nového roverského programu pro Lumturo pokusí. To mě přivádí ke třem otázkám: 1. Proč se nevede diskuse mezi současným vedením oddílu? Jedna z možných odpovědí na tuto otázku je, že: „diskuse se nevede z toho důvodu, že v současném oddíle neexistují R&R,

takže celý problém roverských stezek není aktuální.“ Je sice pravda, že R&R v současném Lumturu, alespoň oficiálně, neexistují, ale je také pravda, že za chvíli zase existovat budou. Stezka skautek se tvořila rok a umím si představit, že to byla dlouhá práce, která zabrala mnoho času a energie, nových nápadů a kritických kroků zpět; ale nakonec se jí povedlo přivést do její zatím první konečné podoby. Tedy stezka skautek zabrala asi rok, stezka pro R&R je svým tématem náročnější a stejně tak i její realizace; co na tom tedy sejde, jestli R&R v současnosti v Lumturu existují, nebo neexistují? Víme přesně, kdo tito R&R zanedlouho budou a stejně tak víme, kteří vedoucí jsou mezi možnými kandidáty na post jejich vedoucích. Karty jsou de facto rozdány, tak na co se musí čekat? Proč se nepustíme do práce na nové roverské stezce a nevyužijeme k tomu čas, který k tomu máme nyní v oddíle k dispozici?

2. Stejně jako by se měla vést diskuse mezi vedoucími, měla by se vést diskuse i mezi vedoucími a R&R. Do podoby nových stezek by měli mít určité co mluvit samotní R&R, kteří budou nakonec ti, kterých se má stezka ve výsledku týkat. R&R, kteří mají zájem a kteří se chtějí účastnit, by měli mít prostor, ukázat své nápady a vize svého budoucího roverského působení.

3. Do diskuse nad novou koncepcí roverského programu by měli být zapojeni i lidé vně oddílu. Vidím dvě skupiny, které mohou svými nápady k roverskému programu podstatně přispět. A) bývalí vedoucí, kteří mají s prostředím našeho oddílu osobní zkušenosti a B) ne-Lumturoáci, kteří sice náš oddíl neznají, ale mají zkušenosti, kterými mohou být velmi užiteční. V tomto druhém případě mám hlavně na mysli lidi kolem Skautské vize, kteří se snaží inteligentně formulovat možnou novou podobu českého skautingu. Posledními slovy se chci dotknout otázky zasahová-

ni vedoucích do roverského programu. Nejčastější protiargument, který stojí proti všem pokusům o vytvoření nové roverské stezky je protiargument: „Roveři se vedou sami.“ Otázka svobody roverského rozhodování o vlastním programu je v roveringu klíčová, proto můžu jenom krátce zopakovat (to, co jsem se pokoušel šířeji uchopit ve svém delším příspěvku o roveringu v elektronické podobě letošním Lumturo-magazeenu; tedy jednou větou) je pravda, že R&R mají mít právo cokoliv odmítnout a zvolit si svůj vlastní roverský program, tak jak si ho sami představují (a za ten nést odpovědnost!); ale to z vedoucích nesnímá odpovědnost, pokoušet se svým R&R zprostředkovat nové úhly pohledu a nápady týkající se roveringu. Jinými slovy si myslím, že: i přes všechna rizika a náročnost celého projektu, vedoucí by se měli společně pokusit přijít s novou koncepcí stezky pro Lumturo-rovering.

Vít Hájek

Dvě poslední roverské generace

